

и ще избѣгатъ... Дълго време чакахме. Нищо не се показва. Увѣрени, че нѣма опасностъ, ние навлѣзохме въ пещерата.

Въ този сѣщи мигъ дойде и дѣдо Антонъ-воденичарьтъ. Ние му обяснихме намѣренията си, а той се повърна да донесе кибритъ и фенеръ. Доведе и старото си ловджийско куче.

— Ти си юнакъ, — каза ми дѣдо Антонъ — върви! Не се бой!

Запалихме фенеря. Азъ го взехъ въ лѣвата си ръка, а въ дѣсната единъ ножъ... Тръгнахъ навътре. Пещерата бѣше съвършено низка, поради което азъ наколѣничихъ и така се движехъ. По-навътре бѣхъ принуденъ да се влача по коремъ. Следъ мене вървѣше ловджийското куче. То ми бѣше едничѣкъ другаръ въ това страшно подземие! Бѣхъ изминалъ около 50 м. и, когато се провирахъ изъ една кална тѣснина, съ дишането си неволно угашихъ фенеря. Спрѣхъ се да го запаля. Въ това време кучето мина предъ мене и се изгуби изъ тъмнината. Мигъ следъ това чухъ скимтене. Не се съмнявахъ вече. Това бѣха самитѣ вълчета. Кучето ги бѣ събудило отъ сънъ. Запалихъ фенеря и пропѣлзахъ още нѣколко метра. Замириса ми на мърша. Огледахъ се хубаво и видѣхъ, че предъ мене пещерята бѣ вече широка и висока. Станахъ правъ. Намирахъ се въ една подземна стаичка изпълнена съ ужасно неприятна миризма. По земята се бѣлѣеха оглозгани кости. Въ единъ отъ жглитѣ забелязахъ трапчинка, подобна на голѣмъ легенъ. До нея бѣ клекнало кучето, а вътре лежаха нѣколко сиви малки вълчета. Доближихъ се до тѣхъ. Бѣха седемъ. Взехъ едничко. Очитѣ му бѣха затворени. Не бѣха прогледали и другитѣ. Личеше, че скоро сж родени.

Забихъ ножа си до тѣхъ, взехъ две и запѣлзѣхъ отново назадъ. Две по две, азъ пренесохъ всичкитѣ звѣрчета и излѣзохъ навънъ, потъналъ въ калъ.

На вълчицата ще ѝ е мжно, мислѣхъ си, но нека разбере тя, добре ли е на овцетѣ, когато имъ краде агънцата.

Предъ пещерята бѣ дошелъ и дѣдо Дойко. Като ме видѣ, той започна да ме укорява за безумната смѣлость.

— Щѣлъ е да те разкъса, на парчета е щѣлъ да те направи вълкѣтъ, — думаше той. Щастие си ималъ, че той не е билъ вътре. Дори отдалечъ нѣкъде да ни забележи сега, мжно ще се спасимъ.

Отнесохме вълчетата въ града — при околийския управителъ. Той заповѣда да ги избиятъ, а на мене и на Стефана нареди да отпустнатъ парично възнаграждение за голѣмата заслуга...

Ив. Йордановъ